

Verselés, mesélés tevékenységei III. (Gyerekirodalom II.)

MEMORITER: 2 mese, 8 vers

MESÉK

A háromból 2 mesét kell választani és az *élőszavas mesélés* módszerével elmondani.

Bajzáth Mária (2022): Kerek élet fája. Jeles napok mesekalendárium.

A medve és a macska

Élt egyszer egy medve. Összetalálkozott egy macskával, és azt mondta neki:

- Hallod-e, te macska! Egyezkedjünk meg, és csináljunk egy házat ketten!

Jól van, összeegyezkedtek, építettek az erdőben egy házat, és ketten laktak benne. Jókat beszélgettek, sosem unatkoztak. Aztán telt-múlt az idő, lassan ősz lett. Akkor azt mondta a medve:

- Hallod-e, te macska, nemsokára tél lesz. Valami ennivalót kellene szerezni.

- Jól van, jól van - helyeselt a macska.

Elmentek, és szereztek egy jókora bödönt. Aztán kiballagtak az erdőbe, és a bödönt telerakták mézzel. Amikor hazaértek, feltették a házuk padlására. Mikor végeztek a munkával, újra elmentek, és szereztek egy másik bödönt is. Azt meg zsírral rakták tele, és azt is feltették a házuk padlására.

Beköszöntött a tél, fújt a szél, és cudar hideg lett. A medve fogta magát, lefeküdt és elaludt, mert télen, ahogy ti is tudjátok, a medvék téli álmot alszanak. Így aztán nem kellett ennie, innia sem. Nem úgy a macska! Ő erősen megéhezett. Csak azon járt az esze, hogy tudna felmenni a padlásra, hogy csenhetne abból a zsírból vagy mézből egy kicsinykét. Addig-addig éhezett, hogy végül csendesen kinyitotta az ajtót, és megpróbált kilopózkodni. A medve azonban felébredt, és ráfordult:

- Hová mész, te macska?

-Jaj, jaj, képzeld, itt volt egy egérke, és meghívott keresztelőbe. Azt mondta, hogy született neki egy kisbabája. Én leszek a keresztapja!

- Jól van akkor, csak menjél! - hagyta rá a medve, és visszaaludt.

No, a macska boldogan kilopózkodott, és felment a padlásra. Megette a zsírnak a negyedrészt, és a méznek is a negyedrészt, aztán halkán lesomfordált a padlásról.

Amikor nyílt az ajtó, a medve megint felébredt, és kérdőre vonta:

- Na, hazajöttél a keresztelőből?

- Hazajöttem.

- Aztán mi lett a neve a kisegérkének?

- Negyedecske.

- Hát, én még ilyen nevet sohasem hallottam. Negyedecske!

Eltelt egy kis idő, talán két-három nap, s a macska újra éhes lett. Amikor már csillagokat látott a gyomra korgásától, elindult a padlásra egy kis ennivalóért. Csendesen kinyitotta az ajtót, hogy kiosonjon, de a medve megint felébredt:

- Hová mész, te macska?

- Jaj, jaj, megint itt volt egy kisegér! Meghívott a keresztelőre, született egy kisbabájuk, és én leszek a keresztapja.

- Menjél csak! - dörögte a medve.

El is ment a macska, de nem a keresztelőre, hanem bizony a padlásra, és megette a felét a zsírnak és a méznek. Ahogy visszasurrant a házba, a medve megint csak felébredt, újra faggatni kezdte:

- Hazajöttél a keresztelőből?

- Hazajöttem.
- Mi lett a neve a kisbabának?
- Felecske.
- Hát még ilyet se hallottam soha. Felecske!

Ezzel a medve a másik oldalára fordult, és máris aludt tovább. De a macska nem aludt, hanem ahogy eltelt két-három nap, a gyomra újra megkordult. Elosont hát a medve mellett, és csendesen kinyitotta az ajtót, mert ki akart lopózkodni. De bizony a medve ismét csak felébredt.

- Hova méysz, te macska?
- Képzeld, újra meghívtak keresztelőbe, megint született egy kiségerke, ennek is én leszek a keresztapja.

- Hát akkor menjél csak!

A macska már szaladt is föl a padlásra, és mind egy falásig megette a mézet és a zsírt. Még a bödönt is kinyalta! Amikor aztán bement a házba, felébredt a medve.

- Na, te macska, megkereszteltétek-e?
- Meg hát.
- Mi a neve?
- Semmisincs.
- Hogy milven furcsa nevek vannak! - csodálkozott a medve. - Semmisincs, Felecske és Negyedecske...!

Telt-múlt az idő, közeledett a tavasz, és a medve felkelt lesoványodva, igen-igen éhesen.

- Nem baj - nyalta meg a szája szélét van nekünk a padláson zsírunk, van nekünk mézünk, sütünk palacsintát, és mézet teszünk bele. Jó kis mézes palacsintát eszünk! Menj csak fel, macska, hozd le a két bödönt!

- Jaj,de én úgy szédülök! - tette magát a macska.

- Na, jól van, ha szédülsz, felmegyek én - legyintett a medve. Felvászorgott a padlásra, és nézte-nézte a bödönöket, de hát azok bizony üresen tátongtak!

- Na, megállj, te macska! Megetted a zsírt, megetted a mézet, azért mondtad, hogy Negyedecske, Felecske, Semmisincs! Amíg én aludtam, addig te jól belakmároztaál.

Ám a macska megátalkodottan tagadott. Addig-addig, míg egy próbára hívta a medvét.

- Tudod, mit, medve koma? Feküdjünk ki a napra, és akinek a szőrén kijön a zsír meg a méz, tudni fogjuk róla, hogy ő ette meg.

Mit volt mit tenni, a medve beleegyezett. Kifeküdtek a napra, ám a medve a finom melegben hamar elaludt, a macska pedig fölfutott a padlásra, és a bödönöket a legaljáig kikotorta, aztán bekente mézzel és zsírral a medve szőrét. Mikor felébredt a medve, nézte, nézte, hát csupa mézes-zsíros volt a szőre.

- Hát én ettem volna meg? Álmomban talán? - csodálkozott. A macska erre egy jó nagyot kacagott, és elfutott az erdőbe. A medve azóta is hitetlenkedve csóválja a fejét, amikor tavasszal felébred.

Aki nem hiszi, van sok út, járjon utána, és nézze meg a saját szemével!

Bolondnál is bolondabb

Volt egyszer valahol, ahol a zabot bugylibicskával hegyezik, egy falu, a faluszélen egy kis házikó, a kis házikóban meg egy legény és három leánytestvére. Egyik nap a legény kiment a mezőre szénát gyűjteni. Mivel egymaga nem győzte, kiment vele a két kisebbik lány is. A legnagyobb lány otthon maradt főzni. Már kora délelőtt nekiállt, hogy idejében elkészüljön az ebéddel, de vizes volt a fa, és csak nagy keservesen gyulladt meg a tűz, utána meg úgy lobogott,

hogy a lány elégette a hagymát. A kisborjú épp a konyha előtti gyér fűben legelészett, amikor elbódult az égett hagyma szagára. No, a lány megijedt, de rettenetesen! Azt gondolta

magában: „A kisborjú most fogja magát, elindul a faluba, és elhíreszteli mindenkinek, hogy ő elégette a hagymát. Márpedig ha ennek híre megy, akkor őt el nem veszi senki fia, befellegzett a férjhez menésnek!” Otthagytott hát csapot-papot, a tűzre nem ügyelt tovább, az ebédre se gondolt, csak

megfogta a borjút, és tartotta erősen, hogy el ne menjen.

Elharangozták a delet, a mezőn a szénagyűjtők megéheztek, és várták az ebédet. De hiába várták, az ugyan nem jött. A legény hazaküldte a középső lányt:

- Eredj, húgom, nézd meg, hol marad az ebéd, mit csinál a nénéd!

A lány haza is ment, s látja ám, hogy a nénje a kisborjút fogja, és el nem mozdul mellőle.

-Jaj, hát mi lelt, édes néném? Miért fogod a kisborjút?

-Ne is kérdezd, édes húgom! Vizes volt a fa, csak nagy keservesen gyulladt meg a tűz, utána meg úgy lobogott, hogy elégettem a hagymát. A kisborjú meg elbődült hangosan, láttam rajta, hírelni akarja a szégyenemet a faluban. Márpedig ha ennek híre megy, akkor engem el nem vesz senki fia, de még lehet, hogy téged sem. Akkor aztán befellegzett a férjhez menésnek!

-Ó, édes néném, akkor fogjuk együtt erősen a borjút, nehogy szégyent hozzon ránk!

Ezalatt a mezőn nem győzték tovább várni az ebédet. A legény hazaküldte a legkisebb leányt is.

-Eredj, húgom, nézd meg, hol marad az ebéd, mit csinálnak a nénéid!

A lány hazament, látja ám, hogy a nénjei a kisborjút fogják, s el nem mozdulnak mellőle.

-Jaj, hát mi lelt titeket, édes nénéim? Miért fogjátok azt a kisborjút?

- Ne is kérdezd, édes húgom! Vizes volt a fa, csak nagy keservesen gyulladt meg a tűz, utána meg úgy lobogott, hogy elégettem a hagymát. A kisborjú meg elbődült hangosan, láttam rajta, hírét vinni indul a szégyenemet a faluban. Márpedig ha ennek híre megy, akkor engem el nem vesz senki fia, de még lehet, hogy titeket sem. Akkor aztán befellegzett a férjhez menésnek!

- Ó, édes néném, akkor fogjuk együtt erősen a borjút, nehogy szégyent hozzon ránk!

A legkisebbik leány is beállt a sorba: most már hárman fogták a borjút. A bátyjuk várta őket, várta, azután otthagytta a félig rakott szekeret, és elindult haza, hogy végére járjon, mit csinál a három lány. Ahogy beért az udvarra, látja ám, hogy a lányok erősen fogják a kisborjút.

-Jaj, hát mi lelt titeket? Miért fogjátok a kisborjút?

- Ne is kérdezd, édes bátyám! Vizes volt a fa, csak nagy keservesen gyulladt meg a tűz, utána meg úgy lobogott, hogy elégettem a hagymát. A kisborjú meg elbődült hangosan, láttam rajta, hogy hírelni akarja a szégyenemet a faluban. Márpedig ha ennek híre megy, akkor engem el nem vesz senki fia, de még lehet, hogy a húgaimat sem. Akkor aztán befellegzett a férjhez menésnek.

A legénynek még a lélegzete is elakadt, és majdnem szélütést* kapott, ahogy ezt meghallotta. Hátat fordított a lányoknak, és elindult világot próbálni, a húgaihoz hasonló bolondokat keresni. Mit gondoltok, talált?

Mátyás király meg a pásztor

Tudjátok-e, mi az a lebbencs? Pásztorok reggelije, ebédje meg vacsorája. Egy nagy zsák száraz lebbencstésztát visz ki magával a pásztorember a pusztára tavasszal, a kihajtáskor. Annak elégnek kell lennie a késő őszi behajtásig. A száraz tésztát megfőzi a kondérban kútvízzel, kolompért aprít bele, zsirozót hasogat bele, és jó nagy marék paprikával megpirítja a tüzes lebbencslevest. Bojtárgyerek korában kezd el a lebbencsen élni, és meg nem unja fehér hajú számadó gazda korára sem. A lebbencsleves melegség, erő, egészség. Az Isten áldása a lebbencsleves, Mátyás király idejében is az volt.

Mikor még fiatal király volt Mátyás király, gyakran öltött álruhát, járta az országot, mert meg akarta ismerni a népet. Jártában-keltében elérkezett egy szép nagy pusztára is. Ott legeltette a

birkát egy öreg juhászgazda a három bojtárjával. Éppen a behajtás előtti utolsó reggelihez kezdtek, mikor a tűz mellé toppant rongyos szűrben egy szegény vándorlegény. Tisztességgel köszönt a pásztoroknak:

- Jó reggelt kívánok kendteknek, kedves egészségükre az éjszakai nyugodalmat!

Az öreg gazda fogadta a köszöntést, és mindjárt megkérdezte:

- Isten hozott, öcsém! Éhes vagy-e?

- Kétszer se kérjje, gazduram, mert egyszerre megmondhatom, hogy megkordult a gyomrom ennek a levesnek a jó szagára.

- Ül le hát ide közénk te is, öcsém! Lakjál jól Isten nevében!

Leültették a legényt a bojtárok közé, adtak a kezébe neki is egy hosszú nyelű vaskanalat. Mert ezen formán eszik a lebbencset a pásztorok, körös-körül ülve a kondért. Hát amint a vándorlegény egypárszor megmártja a vaskanalat a lebbencsben, nagyot koppint az öklére a maga kanálával az öreg számadó.

- Aztán miért kaptam én ezt, gazduram?

- Miért kaptad, öcsém? Hogy ne nyúljon a kondérba előre, mindig csak a többivel egyszerre!

Megértette ezt a legény, ettek tovább. Egyszer csak az öreg számadó még sajgatósabbat koppint a vaskanalával a vendégnek az öklére. Hű a boldogját, felrántja az öklét a legény a szájához, megfűjkálja.

- Hát ezt meg miért kaptam, gazduram?

- Ezt csak azért, öcsém, hogy tudd meg, sose nyúljon más elébe, csak magad elébe nyúlkáljon a kondérba!

Akkor a vándorló legény felállt, lehajtotta a rongyos szűr magáról, és ott állt talpig aranyban, gyémántban.

- Tudjátok meg, pásztorok, én vagyok Mátyás király.

Hát a szegény számadó és a bojtárok mind térdre borultak előtte.

- Irgalom, kegyelem, felséges királyunk!

Mátyás király meg csak mosolygott.

- Keljete fel, jó pásztorok, nincs harag. Kend meg, gazduram, feljön velem a vaskanalával Buda várába, de aztán mind a nagyuraknak a kezére is csapkodjon kend! Tanítsa meg azokat is, mert mind előre nyúlkál a tálba, meg mind szereti a másik orra elől elkapkodni a falatot.

Így is lett. Attól kezdve a lebbencs törvényeivel uralkodott a haramia nagyurak közt Mátyás király.

VERSEK

A 10 számozott szerző közül 8-at kell választani, és mindegyiküktől 1-1 szabadon választott verset megtanulni.

1. Kollár Árpád: Milyen madár, 2014.

Néhány dolog a csigáról

szerintem a csiga egy értelmetlen állat,
azért is, mert nincsen neki keze,
kéz nélkül meg nem lehet kézilabdázni,
ebből is látszik, hogy haszontalan,
az se szimpatikus, hogy salátát eszik,
kolbász, kalács helyett mindenféle füvet,
nem lehet megenni, csak ha kakaós,
a teste meg nyálas, a szeme meg nyeles,
milyen furcsa lenne már, ha én is pálcikán
tolnám ki a szemem, amikor mesét nézek,
szerintem a csiga egy nem normális állat,
és ez benne a jó.

Két kezem

két kezem és két lábam van, ami nem furcsa,
de csak egy fejem és az se furcsa mégse,
mert a többieknek is két kezük meg két lábuk van,
és nekik is csak egy fejük van hozzá,
de ha csak egy kezem és egy lábam lenne,
akkor furcsa lennék a két kezekhez
meg a két lábához képest, és ha két fejem is lenne,
akkor a furcsábbnál is furcsább lennék,

de ha mindenkinek csak egy keze meg egy lába
meg két feje lenne, csak nekem lenne két lábam,
két kezem meg egy fejem, akkor csak én lennék furcsa,
pedig pont ugyanígy néznék ki, mint most,

amikor pedig egyáltalán nem is vagyok furcsa,
azért örülök, hogy mégsem vagyok furcsa, pedig lehetnék.

Mondó

nincs kalapom, elkapta a szél,
nincsen babám, lenyelte a tenger,
nincs barátom, elmosta az eső,
nincsen szárnyam, ellopta a rendőr,
nincs ceruzám, megrágta a kutyám,
nincsen kutyám, elvitte a troli,
nincs városom, belepte a korom,
nincsen fogam, kihúzta a kilincs,

nincs virágom, megette a nyár,
nincsen mamám, bevitte a mentő,
nincs nadrágom, kinőtte a lábam,
nincsen szavam, fölkapta egy madár,

nincs zsebkendőm, kifújta az orrom,
pipám sincsen, soha nem is volt.

2. Kovács András Ferenc: Hajnali csillag peremén, 2007.

Mackónóta

Jó mackóhoz illőn én is
csak várom a tavaszt –
táncos talpam beledermedt,
míg a hegyen havazott.

Úgy aludtam barlangomban
durmolgatva, mint a tej –
azt álmodtam, hogy csiklandoz
pimaszul egy hópehely...

Ami kevés mézem maradt,
béfagyott a csöbörbe,
míg álmomban a Télapó
bajuszomat pödörte...

Jó mackóhoz illőn lomhán
csak a tavaszt lesem én,
mert az morcos mackólelket
melengető esemény!

Jégvilág

Egy jéghegyen három medve
csúszkál félig megdermedve.
Mindnek oly fehér a szőre,
hogyan tudni egyelőre:
melyik jéghegy, melyik medve...
melyik mászkál megdermedve?
Hómezőkön karcos szél dúl...
Jéghegy dörög: dirdör-dérdúr.
Medve koppan: kipp-kopp, kipp-kopp.
Hófúvás főd minden titkot...
Csúszkál három jegesmedve
egy jéghegyen megdermedve.

Én, a Nap

Én, a Nap,
én, a Nap,
hegygerincen üldögélek
néhanap, néhanap.
Én, a Nap,
néhanap
hegygerincről lógotom a
lábamat, lábamat.
Én, a Nap,
én, a Nap,
friss sugárral csiklandozom
talpadat, talpadat.

3.Kántor Péter: Kétszáz lépcső föl és le, 2005.

Torony Ernő

Az én nevem Torony Ernő.
Van egy öcsém: Torony Pál.
Kérdezzék meg Torony-anyut:
Itt lakom a toronynál.

Mikulásra hogy mit kérek?
Mindegy nekem: ami jut!
Esetleg egy toronyórát.
Vagy egy szép toronydarut!

Álmodozik Torony Ernő

Álmodozik, sóhajtozik Torony Ernő,
csodavár.
Ha elmúlik ez a tavasz, ha elmúlik
ez a nyár,
Esztendőre, vagy kettőre, toronyőr lesz,
ugyebár?
Toronyőrnek toronyszoba toronykulccsal
készül már,
Toronyestét beragyogja kilenckarú
rézcsillár!

Őszre fordul

Őszre fordul, alacsonyan
repülnek a fecskék.
Hűvösödnek, rövidülnek
a tóparti esték.

Kiülünk egy piros padra
báméskodni hosszan.
Nem is tudom, jóban vagyunk
te meg én, vagy rosszban?

Hogyha éppen jóban vagyunk,
akkor jól van éppen.
Ha meg éppen rosszban vagyunk,
béküljünk ki szépen.

Őszre fordul, hűvösödnek
a tóparti esték.
Hosszú útra készülődnek,
röpködnek a fecskék.

A dobozolt baj

Jaj, jaj, jaj,
rohan a dobozolt baj
át a városon, át a hídon,
kiskörúton, nagykörúton,
mellékutcán jobbra, balra,
nem is gondoltam a bajra,

utat neki, utat, utat,
száguld mint az expresszvonat,
mindegy neki, mire lát,
zöldön át, pirosan át,
tudhatom tízezer okát,
nem tudom egyetlen okát,
de mikor elszirénázik,
bennem a csontvelő fázik,
feltűnt, eltűnt, messze már,
már valahol messze jár,
jaj, jaj, jaj,
rohan a dobozolt baj!

4. Csukás István HUBBY – Irodalmi díj, 2009.

Egérmese

Dohogott az egér:
sosincsen friss kenyér!
Ahogy mondom, ezér
dohogott az egér.
A boltba bandukolt,
csukva volt az a bolt.

Ahogy mondom, úgy volt,
csukva volt az a bolt.
Végül is mit csinált?
Hát morzsát rágicsált!
Egyebet nem csinált,
csak morzsát rágicsált.

Nyuszimese

Nyuszi, nyuszi vígan játszik,
csak a két nagy füle látszik.
Hajnal óta ugrál sorba
rekettyébe, sombokorba.
Estére már nem bokázik,
iheg-liheg lassan mászik,
meg is eszik tíz-húsz torzsát,
vizet iszik három dézsát.

Mackómese

Mackó brummog: irgum-burgum,
Bundám rongyos, ezért morgom.

Elballagott a szabóhoz,
De a szabó pénzért foltoz.

A mackónak nincsen pénze,
Elköltötte akácmézre.

Szegény mackó, mi lesz veled?
Hogyha megjön a nagy hideg?

Sünmese

Tüskeshátú sün barátom,
Merre jártál, mondd, a nyáron?

Itt az ősz, a lomb lehullt már,
Most látlak, hogy előbújtál.
Körmöd kopog, eliramlasz,
Vigyázz, itt a tél, te mamlasz!
De a sün nem jön zavarba,
Belebújik az avarba.

Rókamese

Róka, róka, róka rőt,
mért kerülöd az erdőt,
az erdőnek az alját,
a bokornak a gallyát?

Irhád csapzott, farkad kóc,
hiába is lopakodsz,
hiába is tekeregsz,
egyszer csúnya vége lesz!

5. Miklya Zsolt HUBBY-Irodalmi díj, 2018.

Barna folt

Medve Barnabás, a foltos plüssmaci,
épp rozsdabarna ingét mossa ki.
Mert mostanában bizony, nincs aki gondját viselje.
Hiszen kis Kati sarokba dobta és észre sem veszi.
Csak Barbi, Barbi, Barbi kell neki.
Ej kis Kati, ej kis Kati,
Nézd, barna foltot sír a plüssmaci.

Dúdoló

Dúdolgatni
halkan
simogatni
szépen
ringatózni
ölben
nyújtózkodni
szélben
kuporogni
hóban
melegedni
télben
elterülni
földön
Isten
tenyerében

és szétterül
maradna cser
mely legbelül

de hív a tér
a végtelen
erősebb mint
a félelem

és sok patak
nyi vágy vonul
hullámhabok
ban bajnokul

legyőzni mesz
szit és hovát
elérni ó
perenciát

Patakiskola

hegybeszéd
a völgycevely
az ég figyel
hallgatni mer

hol úszik majd
álomhajó
s tengerbe tér
a bölcs folyó

a mélyben kis
patak tanul
a kő a rend
a fény az úr

míg nő dagad
követ csiszol
s a kis patak
már nincs sehol

a síkra ér

6. Kiss Ottó: Ne félj apa! 2016. és Ég Bolt, 2023.

A kör olyan,
mint az ember.

Ha kicsi,
ha nagy,
ha közepes,
akkor is kör.

Ha fekete,
ha fehér,
ha sárga,
ha barna,
akkor is kör.

Az embernél is
pont így van.

Nem számít,
hogyan kicsi,
hogyan nagy,
hogyan közepes,
nem számít,
hogyan fekete,
fehér, sárga,
barna, piros
vagy kék.

Az ember
akkor is ember.

Rossznak lenni

Köszönöm, hogy
elraktad a játékaidat,
mondja anya, mikor
nem is raktam el.

Milyen ügyes vagy, hogy
felvetted a papucsodat,
mondja apa, mikor
nem is vettem fel.

Nagyon kedves vagy,
hogyan megkínálsz másat is,
mondják az óvodában, mikor

nem is kínáltam meg másat.

Azt hiszem,
nem érdemes rossznak lenni,
mert úgyse veszi észre senki.

A legszebb

Apa szerint én vagyok
a legszebb lány a világon.

Persze, elhiszem neki,
de azért tudom, amit tudok:
láttam, hogy anyát is ölelgeti!

Sapka

Ha apa adja fel a sapkát,
sosem sikerül neki:
mindig a szemembe húzza,
és ezen állandóan nevetünk.

Szeretném,
ha egész életemben
apa adná fel a sapkát.

Apa mindent megold
gyurmából halat csinál,
dobozból ruhásszekrényt,
kirakja az összes kirakóst,
visszanöveszti a lufit,
apa mindent megold,
szétjavítja a legót.

Nem talál

Tudod, apa,
ha egy könyvben
nem találunk valamit,
akkor a könyv végén kell
megkeresni,
hogyan az a valami hol van.
És ha majd egyszer én nem találak
téged,
akkor el fogok menni a világ végéig,
hogyan megkeresselek, hol vagy.

7. Tóth Krisztina: Kígyóuborka, 2020.

Kígyóuborka

Kedves kígyóuborka,
miért vagy olyan undok ma?
– Ez a kettős identitás
késztet engem undorra!

Egy ládában heverek,
uborkának becézve,
mikor felnőtt ubor vagyok,
kígyósággal tetézve!

Leszek sziszegő uborka,
gúnynevemre lessssz így ok,
salátából kiugorva
tekergőzöm és kígyok!

Születésnap

Ma van a születésnap,
amikor anyunak szülni kellett.
Nekem most nem kell szerencsére:
engem csak ünnepelnek.

Ha egyszer gyerekem lesz,
gondolnom kell majd arra,
hogy én is szüljek, hadd legyen
neki is születésnapja.

Foghíj

Kiefett a fogam,
kiefett kövépen,
nem tudok moft fotyolávní,
se befélni fépen.

Kiefett a fogam,
nem if olyan durfa,
pont befér a fívófál a
kettő köfti lyukba.

Kiefett a fogam,
tifta vámpír lettem,
mindenkinek megmutatom,
itt fan a vebemben!

8. Grecsó Krisztián: Belefér egy pici szívbe, 2020.

Bóbiták verse

A Bóbita az Bóbita, az Bóbita, az Bóbita,
Akkor is, ha Szabó Sári, akkor is, ha Tóth Ida,
Szőke fürtje, barna konca, ha a frufru fekete,
Mindenképpen elalussza, és elállhat a füle.

Az oviban gyerekek laknak, varázslók és Bóbiták,
Egyformák, ha Szabó Sári, és ha éppen Tóth Idák,
Így születtek, angyaloknak, és az angyal olyasmi,
Aki boldog, hogyha nevet, s tud a padlón tolatni.

Minden álom kerek lesz, ha fújunk bele levegőt,
Minden gyerek tud repülni, megmássza a hegytetőt,
Kalimpál a horkás lába, és göndör a mosolya,
Álmát őrzi plüss csigák és járókája nyoszolya.

A Bóbita az Bóbita, az Bóbita, az Bóbita,
Akkor is, ha megint, mégis, anyának kell szólnia,
Békahadak fuvaláznak, jön hajnalban a kukás,
Bóbitákat szél kergeti: de jól esik a futás!

A tyúkok mind

Tojnak, futnak, kapargatnak,
A tyúkok mind falun laknak,
Pedig milyen szép is lenne,
Lakna pár a kerületbe’.

Gond nem lenne, semmi, becsszó,
Árpadarát tart a teszkó,
Amelyik meg trolin menne,
Felvennék az egyetemre.

De a tyúkok falun laknak,
És sehová nem utaznak,
Nincsen nekik útlevelek,
És egy apró gomb a szemük.

Ha én egyszer...

Ha én egyszer felnőtt leszek,
Mindenfelé rendet teszek,
Nem lesz ilyen sok kuszaság,
Gubanc, gibircs és butaság,

Mindenki maradhat gyerek,
Kereknek látszik, mi kerek,

nem lehet majd titkolózni,
lesz a repetában flódni.

Ha én egyszer óriás leszek,
Szeretnek majd az emberek,
Nem kell sose tisztelegni,
Nevetni kell, csak nevetni.

9. Krusovszky Dénes: Azóta őzike, 2021.

Azóta őzike

Vadsparkban voltunk,
a húgom azóta őzike,
tegnap mesét néztünk,
akkor királylány lett,
néha kisbabává válik,
annak apa nem örül,
de olyan is volt, hogy
autó lett vagy madár,
mindig kitalál valamit,
holnap kirándulni megyünk,
csak nehogy fává váljon.

a nevetésből a jókedv,
én anyából jövők,
meg egy kicsit apából is,
a testből mozdulat lesz
a mozdulatból tánc,
a táncból fáradtság,
a fáradtságból álom,
az álomból bármi jöhet,
fény és árnyék,
hullám és tenger,
minden valami másból jön,
és mindenből jön valami más,
csak a semmiből
nem jön semmi.

Miért nem veszik észre?

Rajzoltam valamit,
megmutatom a nővéremnek,
azt mondja,
ez egy mézes kifli,
megmutatom anyának,
szerinte
egy sárga pillangó,
az öcsémnek nem mutatom meg,
mert összegyűri,
de apának megmutatom,
szép, mondja,
szép ez az úrhajó,
csak azt tudnám,
miért nem veszik észre,
hogyan
én táncolok
ezen a képen.

Valami másból

Napból jön a fény,
fényből az árnyék,
felhőből az eső,
sötétből a csillag,
holdból jön a hullám,
hullámból a hang,
a hangból kiáltás lesz,
a kiáltásból csönd,
csöndből jön a gondolat,
gondolatból a játék,
belőlem jön a nevetés,

10. Tasi Katalin: Lányka, tükörben, 2022.

Ripsz-ropsz

A csiga köztudottan lassú állat.
Még szaladni sem kell utána.
Ha fogni szeretnénk párat Zsombival,
elég, ha eső után óvatosan lépdelve
félrehajtunk egy-két vizes lapulevelet,
és ripsz-ropsz teleszedhetjük velük a vödröt.

De ha nem figyelünk,
és mondjuk úgy felejtjük a vödröt, mint a múltkor,
épp csak egy kis ideig az előszobában,
akkor ripsz-ropsz szanaszét másznak.

Mert a csiga valóban lassú állat,
de azért meglepően nyughatatlan.

Legszebb

Apu szerint
az anyukám a legszebb
az egész utcában,
de a városban is.

Csak azt nem tudom,
honnét ilyen biztos benne,
mikor a többi nénire
rá se néz.

Ajándék

Nemrég az ismerőseink megtudták,
hogy év végére testvérem születik,
és mind azt kezdték kérdezgetni, hogy
akkor őt hozza-e a Jézuska.

Szerencsére anyu észrevette,
hogy egyre jobban aggódok,
és időben megnyugtatót,
hogy lesz rendes ajándék is.

Gyöngy

Szeretem hallgatni, ahogy a mama
felolvas. Úgy gurulnak ki a szavak a száján,
mint szanaszét a gyöngyök a dobozból, amikor
fűzni kezdünk.

Ha a szavak gyöngyök, akkor a mese egy

szépen fűzött nyaklánc.

Szőke

Az apu barna hajú.
Az anyu is barna hajú.
A mamának nem volt,
a papié meg fehér.
Csak én vagyok fekete.
Bezzeg a Liza, ő szőke lett!
Tisztára, mint egy hercegnő.

Az anyu szerint így vagyok szép,
de már neki sem hiszek,
mert nemrég fodrásznál volt,
és azóta ő is szőke.

Most már csak az vigasztal,
hogy tegnap láttam a Mulánt.